

Simina Cernat

Samsara

EDITURA CARTEX

*Samasara este un termen sanscrit
care semnifică transmigrația sufletului,
printr-un ciclu de reîncarnări, în acord
cu formula naștere-moarte-naștere.*

INTRODUCERE

În 2010 am văzut un film din 2001 despre un călugăr budist, filmat în Ladakh, India, intitulat *Samsara*. La momentul respectiv nu mai auzisem de Ladakh și nici „Samsara” nu știam ce înseamnă, dar, după ce am văzut filmul, am pus degetul pe ecran și am simțit cum se formează gândul: vreau să merg acolo unde s-au filmat scenele astea. Un an mai târziu, soarta făcea să nu mai primesc viza pakistaneză și să trebuiască să restructurez un plan, ajungând pentru prima oară fix în Ladakh, India, unde s-a filmat *Samsara*. A fost prima mea călătorie în Asia, în lume, mai lungă și mai substanțială, cumva pe cont propriu, deși împărțită cu iubitul meu de atunci. O călătorie care urma să îmi schimbe cursul vieții și să pună cărămizi la persoana care sunt azi și la experiențele trăite și povestite aici. Explicat sumar, *samsara* înseamnă ciclul de viață, de naștere, moarte și renaștere la care suntem supuși de-a lungul existenței noastre.

Cumva, în șantierul acestei cărți am reluat nenumărate cicluri ale existenței mele și am ajuns într-un punct unde s-a terminat totul, doar pentru a face loc unui nou început.

*
* *

Textul acesta trebuia să fie despre poveștile oamenilor pe care îi întâlnesc în lume. Am transformat-o apoi și a devenit o carte a poveștilor mele din întâlnirile cu lumea. Într-un final, am început să scriu despre ceilalți, despre mine, despre toate transformările care au venit odată cu deschiderea către explorare, despre iubire, dar mai ales

despre lipsa ei, despre absurdul vieții, compromisuri, cultură și alte subiecte cu care am intrat în contact în urma călătoriilor mele în exterior și în interior.

A ieșit un text despre nimic. Nimicul care există între oameni, nimicul care se strecoară câteodată parșiv în cele mai înalte emoții, nimicul care ne înconjoară între sfârșitul și începutul etapelor din viață, nimicul dinainte de naștere și nimicul de după moarte. Dar mai ales nimicul dintre aceste două stadii ale existenței. Despre cum din nimic oamenii își creează o existență, pe care o trăiesc cu mai multă sau mai puțină grație. Aceasta trebuia să fie o carte despre toate și a ieșit o carte despre nimic.

Car în spate 15 ani de școală și 4 de grădiniță, asta însemnând 19 ani din cei 26 de când respir aerul acestei planete, de când am venit aici, nerăbdătoare, mică, slabă, cu ochii bulbucăți, ca ai broaștelor. Din restul de 7 ani care rămân la scădere pe primii 3 nu prea mi-i amintesc, fiind prea ocupată să îmi dau seama pe ce lume am venit și cum funcționează lucrurile aici. Doar 4 ani mi-au rămas deci pentru explorare, ani petrecuți prin păduri, munți și sate, dar mai ales în obscuritățile interiorului meu. În rest, am trăit în pauze, vacanțe, în gura de aer dintre proiectele în care eram implicată. Furam viață ici și colo, când profii nu erau atenți, trăiam pe ascuns prin cărțile citite pe sub bancă la orele de fizică și informatică. Exploram pe bucăți, în secret, pentru că mereu trebuia să dau socoteală, trebuia să îi aud pe alții vorbind despre bine și rău, corect și incorect, prelegeri întregi despre ce ar trebui să fac în viață și ce curs ar trebui să dau existenței mele aici.

După anii petrecuți pe băncile școlii știam cine trebuie să fiu: o tânără în ascensiune în domeniul ales, mereu ocupată, stresată (ceea ce e un lucru bun, nu-i așa, e o dovadă că muncești pe rupte), cu un job stabil, un prieten chipeș, de succes, cu care să îmi fac planuri de viitor, credit la bancă pentru o casă pe la periferia Bucureștiului, vreo 2

copii și mai știu eu ce, plan numit cu atâta emfază: *Viitor*. Am stat 19 ani la școală să învăț programul perfect pentru construcția acestui cuvânt înfricoșător în măreția lui: *viitor*.

Spuneam că îmi rămăseseră 4 ani la calcule, ani pe care i-am folosit pentru explorare. Planul trebuia să fie altul. Trebuia să intru în sistem, să pun în aplicare ce am învățat în cei 19 ani de școală, să muncesc, să îmi ridic toleranța la stres și să ating niște obiective, să îndeplinesc niște standarde. Doar că viața a avut alte căi pentru mine.

M-am trezit într-o dimineață, aproape de examenul de licență, m-am uitat în oglindă și am spus: mi-a ajuns. Priveam străina din fața mea, îi străpungeam irișii albaștri și cu ciudă am întrebat-o: cine ești tu? După atâția ani de robotizare, disciplină, targete atinse, ambiții și muncă, ce ai înțeles tu din lumea asta, din viață?

Păi, să vedem, parcă voia să înceapă o prelegere fata cu iriși albaștri.

Taci. Nu știi nimic.

S-a supărat. M-am supărat în fața adevărului că nu știam mai nimic despre viață din experiență proprie. Că tot ce aveam era informație, experiența povestită de alții, cărți, filme, impresii. Că la școală am învățat să fim critici, să gândim pe cont propriu, dar nu să trăim, să explorăm, să tragem singuri niște concluzii. Mi-am scos așadar din pușculiță toți banii pe care îi aveam strânși, am căutat metode de a trăi și călători ieftin, mi-am luat un bilet de avion doar dus, și plecată am fost, spre Est, spre unde răsare Soarele.

Am stat 4 ani în Asia.

Între timp m-am împăcat cu fata din oglindă și după multe calcule și rumegări ale vieții, acum trag linie și zic: știu că nu știu nimic.

De aceea spuneam, textul acesta va fi despre nimicul descoperit cu atâtea eforturi, nopți dormite și nedormite în tot felul de paturi mai mult sau mai puțin confortabile, în

saci de dormit, în case sau sub acoperișuri de paie, sub cerul liber, în hoteluri, pensiuni ieftine, pe munte sau în junglă. *Samsara* este despre peripețiile în Asia, despre cum mi s-au dărâmat zidurile construite cu atâta râvnă, despre limitele depășite, noile descoperiri, așteptări, dezamăgiri, iubire și iluzie. Despre lucrurile care se întâmplă zilnic în jurul nostru, dar pe care nu le vedem, fiind prea ocupați cu noi deadline-uri, ambiții, proiecte.

Deschiderea care vine odată cu renunțarea la frici creează porți uimitoare spre lumi despre care nici nu știai că există. Călătoria mea nu a fost ieșită din comun. Nu am mers pe jos sau cu bicicleta, nici nu am făcut autostopul din Europa în Asia. Ce a fost special la drumul meu a fost faptul că nu mi-am setat nicio ambiție, niciun plan, nicio așteptare. M-am lăsat purtată de viață și m-am descurcat cu ce mi-a fost oferit. Am atins culmi ale disperării și ale extazului. Le-am acceptat pe amândouă și le-am lăsat să mă hrănească, să mă construiască. M-am lăsat dusă de val și am ajuns la oceanul ființei mele. Adevărata explorare abia acum începe. Cel puțin acum știu. Știu că nu știu nimic. Acum sunt pregătită să mă las surprinsă de noua persoană pe care o descopăr și o construiesc zilnic. Sunt pregătită să deschid brațele necunoscutului și să îi zâmbesc larg. Cum am ajuns aici? Povestea e mai mult sau mai puțin amuzantă, interesantă, spontană. O poveste ca oricare alta, destul de banală. Unul din lucrurile pe care le-am descoperit despre mine e ca vorbesc mult, spunând de fapt puțin. Că îmi încep poveștile înainte de Hristos. Că detaliez atât de enervant, încât trebuie să cauți esența ca în jocurile cu spioni. Așa că pregătește-te să îți exersezi răbdarea, pregătește și o cană de ceai, o păturică dacă plouă, inspiră adânc și concentrează-te. Povestea începe așa: A fost odată ca niciodată...

PROLOG

Unde vrei să ajungi? Ce aștepti să găsești la capătul drumului? Când te vei opri?

Aceste trei întrebări sunt cele pe care mi le-a pus. Simple. Clare. La obiect. Am privit Ganga curgând. Curgea repede, în forță, nestingherită. Curgea, curgea fără oprire, strălucitoare și veselă. Mă amețeau vârtejurile din mijlocul râului, mă hipnotiza luna care se reflecta în apă. Stăteam pe mijlocul podului, aplecată peste balustradă și nu spuneam nimic. Stăteam singură în liniștea nopții și mă alintam cu vântul atât de mult așteptat în dogoarea zilei trecute. Misterul Gangelui mă chema neconținut. Se cerea explorat, trăit, descoperit. Mă chema.

Unde vrei să ajungi? Ce cauți? Ce te aștepti să găsești la capătul drumului?

De-ajuns! Încetează! Lasă-mă în pace! Mă aplec și mai mult peste balustradă. Stau sprijinită pe grilaj. Aș fi vrut să sar în Gange, să simt tăcerea dintre pod și apă. Aș fi vrut să gust din gheața mamei Ganga, atât de neclintită în curgerea ei continuă. Mă ridic un pas pe grilaj și privesc în jos, privesc luna tremurând în apă. Ganga curge, curge, curge. Odată cu ea îmi curg și fricile, așteptările, speranțele și dorințele. Se duc toate în curgerea ei. Vocea din capul meu dispare și ea într-o clipită. Liniște. Inspir adânc și mă cufund în liniștea din capul meu. Îmi simt creierul relaxându-se.

Nu vreau să ajung nicăieri. Aici sau în altă parte mi-e totuna. Nu destinația contează, ci drumul în sine, experiențele pe care le-am trăit, care m-au transformat, care mă fac să curg, ca Ganga ji. Îmi deschid inima și privesc în jur.

Respect Natura îmi arată mereu calea. Ce e înăuntru e și afară. Îmi deschid inima și aștept să văd, să simt...

Nimic, nimic nu mă aștept să găsesc la capătul drumului. Un mare nimic. Iar din acest nimic, din acest gol mă aștept să răsară o pace nesfârșită. Și multă lumină. Doar în nimic poți găsi totul.

Când mă voi opri? Când încetează râul să curgă? Când se varsă în ocean. Îmi voi aștepta oceanul să mă înghită.

Începi să vorbești ca o ultra-spirituală din Rishikesh, ca sutele de albi care au venit aici să caute libertatea și absolutul.

Încep să râd. Are dreptate. Vocea asta din capul meu e enervant de precisă. Și nu tace niciodată, nici măcar în somn. E cu atât mai obositoare cu cât spune lucrurilor pe nume.

Râd în hohote. Râd și îmi arunc capul pe spate. Ce comedie e viața. Sau mai bine zis ce comedianți sunt oamenii...

Râd cu lacrimi până mă sufoc. Respir și râd din nou cu și mai multă poftă.

Of, of, ai plecat la capătul pământului să cauți ceva ce mereu ai avut în tine. Ai plecat să cauți ce nu putea fi găsit dintr-un motiv banal: nu pierduseși niciodată ceea ce căutai. Se ascundea în tine, sub diferite nume și forme.

Deschiderea

Autobuzul se apropie de aeroport în viteză, hurducând prin gropile Bucureștiului. Ochii îmi sunt lipiți de geam cu o privire golită de orice emoție. Oameni inexpresivi urcă și coboară la fiecare stație. Toate lucrurile pe care le iau cu mine sunt îndesate în două rucsacuri supraîncărcate, care parcă trădează greutatea înconștientă cu care m-am desprins de viața nesănătoasă pe care am trăit-o până în momentul actual.

Azi e zi de plecare. E ziua în care am hotărât să îmbrățișez o altă ipoteză de viață, una pe care mulți o visează, dar puțini își fac curaj să o pună în aplicare: aceea de a-ți lua un bilet doar dus, spre capătul pământului.

Plec încărcată, ca Moș Crăciun, doar că în sac nu am daruri și bucurii. Car frici, prejudecăți, traume, dezamăgiri și tristeți. Un bagaj care nu mă lasă să respir și de care sunt vag conștientă.

Am un bilet doar dus, spre Indonezia, un plan incert de voluntariat, puțini bani în buzunar și o voință de fier de a mă elibera din capcana pe care mi-am construit-o singură cu atâta tenacitate în toți anii care au trecut.

Este plecarea asta fugă, curaj, înconștientă? O fi bună, o fi rea? Nu știu. Doar este. Nu spun că asta e cea mai bună soluție. E doar unul din infinitatea de drumuri care ne stau la picioare.

La un moment dat am simțit că viața mă trăiește pe mine, că mă sting și devin o moartă vie. Mă uitam în jur și vedeam numai minciună și compromis. Vedeam oameni de succes după standardele sociale, vedeam oameni fericiți și împliniți, așa cum i-au învățat alții să fie. Vedeam vulnerabilitate, frică și orgoliu, complexe și frustrări ascunse sub măști sociale. Oameni care se mint pe ei și îi mint și pe ceilalți. Oameni care confundă iubirea cu interesul, cu confortul și atașamentul. Oameni care nu se văd pe ei înșiși așa cum sunt în esență. Oameni slabi, atât de slabi încât vor să deformeze realitatea, îngroziți de propria slăbiciune. Iar eu eram unul dintre ei. Oameni, oameni și oameni. Am refuzat să mai contribui la oceanul de neputințe, vise sfârșimate și inimi însângerate de așteptări neîmplinite. Așa că am pus punct și am decis să mă reinventez.

Nu a fost greu. M-am lăsat doar să fiu. Fără să îmi pese de ce ar trebui să fac și ce nu ar trebui, de ce se cade și ce nu. Fără să îmi pese dacă ceilalți mă cred nebună, curajoasă, înconștientă sau iresponsabilă.

Îmi era dor de iubire. De iubirea pe care o căutam ca bezmeticii în lumea largă, iubirea pe care nu o vedem în febra disperării de a ne agăța de ea ca de un ultim colac de salvare. Iubirea care e atât de aproape și de la îndemâna oricui, iubirea pe care mereu o cerem în toate formele ei, dar pe care niciodată nu o oferim fără a aștepta ceva în schimb. Știu că toate căutările desperate își au răspunsul în noi, în fiecare. Chiar și mult râvnita iubire. E acolo ascunsă într-un colț de suflet, e liberă, e nepăsătoare față de morala socială, e îndeajuns pentru toți. Și nu cere decât să fie lăsată să zburde liberă în miracolul ei.

Nu plec în căutarea a ceva. Nu plec să mă regăsesc. Nu plec de dragul de a nu sta într-un loc, nici de dragul de a fi în mai multe. Plec de dragul de a fi și de a exista așa cum sunt. Niciodată altfel.

Nu, nu vreau să îmi găsesc un job bine plătit pentru care să stau la birou 8 ore pe zi. Nu vreau să trăiesc în weekenduri. Nu vreau ca viața ce urmează să fie liniară: master + job, căsătorie, copii, casă, mașină, rată la bancă, concediu la mare, pe care îl dorm sau îl beau, pensie petrecută în fața televizorului sau la grătare și o moarte liniștită urmată de certuri pentru moștenire. Să ajung la 30 de ani obosită, disperată să mă agăț de vreunul care să mă ia de nevastă, să mă grăbesc să îi fac un copil înainte să se dezmeticească, atât cât mai pot, să îl discut cu un aer trist la bere cu prietenele atunci când începe să se uite după fete mai tinere, mai visătoare... Asta nu e viață, e o glumă proastă. O glumă care se termină invariabil cu dezamăgiri și regrete. O glumă în urma căreia cei mai mulți ajung să nu mai creadă în vise, în ei înșiși, în lume, în iubire...

M-am umplut cu gânduri până am explodat și nu a mai rămas nimic inflamabil în ființa mea. Așadar, m-am urcat în avion anesteziată, detașată de toate și de toți, cu inima goală. Am pășit hotărâtă, fără să mă uit în urmă sau înainte, mai prezentă ca niciodată în propria ființă.

Așadar, zbor spre Indonezia, via Dubai. Paradoxal, Dubai e unul din orașele din capătul de jos al listei de locuri pe care aş vrea să le văd. Vieții nu prea îi pasă de mofturile mele și mă duce chiar acolo. Ce va urma, vom vedea.

Prima dată cu couchsurfing

Picioarele îmi tremurau, spatele își cerșea libertatea, o venă mi se zbătea pe frunte, iar tricoul mi se udase de o transpirație acidă. De la aeroport până la autobuz mi-am dat sufletul și aş fi donat jumate din bagaj unui trecător. Aveam un rucsac imens de 23 kg și altul mai mic, îndesat până la refuz, de 10 kg. Aveam la mine haine lungi și elegante (vorba vine), cu care trebuia să mă prezint ca profă de engleză la o școală musulmană din Indonezia, laptop, hard drive extern, aparat foto, obiective, trepied, sac de dormit, haine de munte și multe alte nimicuri. Dacă ar fi venit sfârșitul lumii aş fi supraviețuit un an cu bagajele mele.

Am simțit realitatea plecării mele abia în momentul în care am aterizat în Dubai și m-a izbit o căldură insuportabilă care părea și mai intensă după aerul condiționat din avion. M-a izbit realitatea propriilor decizii, schimbărilor de viață pe care singură le-am făcut, cu mâinile mele. Eram încă amorțită, încă visătoare, încă inconștientă.

Am inspirat profund și m-am înecat cu căldura deșertică din Dubai. Era noapte, eu schimbam autobuze, trenuri și taxiuri și mergeam ca bezmetica printre zgârie-norii Emiratelor, căutând adresa gazdei mele de pe Couchsurfing.

Eram într-o stație de autobuz întunecată, înconjurată de pakistanezi care mă priveau insistent, cocoșată de rucsacurile mult prea grele. Ar fi trebuit să îmi fie frică, dar corpul mi s-a zguduit într-un hohot de râs. Râdeam de absurdul situației în care mă aflam, de felul în care a început călătoria mea, cu un telefon care mă anunța că nu mai sunt așteptată la aeroport, că nu mai e liberă camera în care trebuia să stau, dar că s-au făcut alte aranjamente și că

pot ocupa camera unui prieten al unui prieten al pakistanezului care trebuia să mă găzduiască.

Am împins ușa grea a blocului păzit de 5 gărzi, am urcat la etajul 16 și timidă am apăsat pe clanța apartamentului care mă aștepta descuiat, după cum am fost anunțată. Nu știam la ce să mă aștept. Era prima dată când stăteam cu couchsurfing, prima dată când călătoream singură într-o țară arabă, prima dată când mă aruncam cu capul înainte într-o experiență care se anunța deschisă oricărei posibilități.

Eram conștientă că voi trăi și lucruri dure, că voi fi izbită de valurile vieții din toate părțile, fără a avea unde să mă ascund, fără a avea cui mă plâng. Dar mi-am asumat lucrul ăsta. Mai mult, l-am vrut intenționat, să mă călesc, să învăț, să cresc. Îmi aminteam cum a fost primul contact cu lumea largă, în China, în urmă cu trei ani, cât mă simțeam de firavă, de neimportantă, de mică. Atunci plecasem la drum cu gândul de a cuceri lumea. Cu un bobârnac, lumea m-a cucerit pe mine agresiv, puternic, prin învăluire, aproape m-a dărâmat cu prezența ei.

Acum am pornit cu capul plecat în fața vieții, umilă, deschisă, fără prejudecăți și așteptări, dispusă să-mi asum tot ce îmi apare în cale, cu bune și rele.

M-am relaxat instant când l-am întâlnit pe James, pakistanezul care trebuia să îmi fie gazdă și care a făcut aranjamentele pentru apartamentul în care stăteam. Avea un zâmbet larg și inspira încredere. Aveam la dispoziție jumate de apartament de lux, în Dubai Marina și un coleg de apartament din Lebanon, care locuia într-o debara a apartamentului, puțin cam prea săritor, care s-a oferit să îmi arate împrejurimile și chiar să îmi țină companie peste noapte. Din fericire, mai aveam și o cheie la ușa camerei, care a ținut la distanță visele lui orientale cu blonde cu ochi albaștri. Nu m-am supărat pe el. Am înțeles că nu e simplu să locuiești într-o debara, când restul apartamentului e ocupat de o străină zâmbitoare.

Dubai pe jos

Am schimbat câteva trenuri și am mers pe jos prin centrul vechi al Dubaiului. Mă simt ca ultimul om de pe Pământ, nu mai e nimeni pe jos pe străzi și trotuare. Soarele arde la aproape 50 de grade și șoferii mă privesc curioși, ca pe un animal pe cale de dispariție: *Homo pedicus*. După câteva ore de mers mă deshidratez și caut în disperare umbra palmierilor leșinați în deșert. Nu văd nici măcar jumate din ce mi-am propus, dar decid să merg la singura încercare de muzeu de care am auzit în Dubai.

Mă odihnesc pe banca muzeului, într-o căldură infernală, ascultând chemările la rugăciune desincronizate ale moscheilor din jur, în timp ce în fața mea se întinde mirajul deșertului dezvirginat. Fug de un arab saudit care s-a ținut după mine în tot muzeul, insistând să îl sun în seara aceasta, să ne întâlnim.

„Acum sunt cu familia mea, dar nu e nicio problemă”, mi-a spus el cu un zâmbet larg, care părea mai degrabă un rânjel înfometat. Mi-a dat numărul lui din Dubai, numărul din Arabia Saudită și adresa de email. M-a întrebat ce salariu am și cu ce mă ocup. I-am spus că nu am niciun salariu și că nu mă ocup cu nimic deocamdată.

Oooo, ce păcat. Pot să îți dau eu un salariu. Trebuie să mă contactezi, trebuie să vii în Arabia. Tu ai suflet de arăboaică. Și ochi.

Da, dar n-am atitudine.

Nu e greu. Te învăț eu, dacă te măriți cu mine.

Păi nu ziceai că ești cu familia ta?

Da, cu una din ele.

Păi nu vreau să fiu în plus. Ăăă, trebuie să plec, mă așteaptă cineva. As-salamu alazkum.”

Și am dispărut după un colț, într-o curte interioară a muzeului de alături. Am dispărut ca o fată morgană, așa cum apărusem în ușa camerei de muzeu în care era când i s-a pus brusc pata pe mine.

Respect pentru Am obosit să fug, să mă ascund, să pun bariere de protecție în jurul meu. Am obosit să fiu vulnerabilă. Și sunt pe drum de doar o zi.

Mă uitam la niște pliante cu explicații de lângă banca pe care mă odihneam când o mână a trecut prin fața mea și și-a umplut paharul cu apă. Era una din cele mai elegante mâini pe care le-am văzut în viața mea. Era o mână fermă, dar delicată, cu consistență, sigură. Era o mână de bărbat. Uneori, privind mâinile cuiva poți vedea până în adâncul sufletului său. Ei bine, mâinile acestea mi-au tăiat răsuflarea. Le-am urmărit până am ajuns la ochii proprietarului și am rămas cu gura căscată. În fața mea era un arab care tocmai își cerea scuza că m-a deranjat. Eu mă uitam la el fără să spun nimic. Era atât de elegant în mișcări, avea o privire atât de blândă, de bună, de umană, că n-am găsit pur și simplu nimic de spus. Comparat cu sauditul dinainte, care era un bătrân gras care se ținea cu mâinile de burtă și își flutura banii în fața mea făcându-mi propuneri de căsătorie în timp ce își lingea buzele... de fapt nu, cei doi nu pot fi comparați.

După ce și-a umplut paharul cu apă a intrat în biroul de informații pentru turiști în liniște. Totul în jur devenise liniște în prezența lui. L-am văzut pe saudit cum mă căuta uitându-se în stânga și în dreapta și picioarele au început să meargă fără mine. Am intrat în biroul de informații și l-am salutat pe bărbatul cu mâini elegante. M-a invitat să iau loc și mi-a oferit o cafea turcească și un ceai din niște vase tradiționale în cel mai natural mod posibil, de parcă mă aștepta acolo dintotdeauna.

Rashid e un prinț din Emirate, unul din puținii nativi ai locului, care muncește la muzeu nu din nevoie, ci de dragul de a oferi din timpul său celorlalți oameni. Și, fără să își dea seama, redă încrederea în umanitate călătorilor obosiți, ca o oază în mijlocul deșertului.

Vorbește simplu, fără emfază și e atât de natural în eleganța lui încât șterge orice urmă de îndoială că încă mai există blândețe și frumos. După o discuție lejeră și naturală, ne-am luat la revedere și fiecare și-a văzut de drum, eu cu mai multă încredere în umanitate și frumos. Nu pentru multă vreme.

Încă o zi în Dubai. Burj Khalifa și Dubai Mall

Aer condiționat, extravagante, aur, mățăsure, priviri reci. Simt cum mă sufoc în sterilitatea și bogăția lipsită de suflet din jurul meu. Vreau să gust aerul cu miros de plante și deșert, vreau să gust aer viu, nu condiționat. Aproape alerg prin mallul imens spre prima ieșire, mă arunc pe marginea unei fântâni arteziene și respir bezmetic aerul supraîncălzit al deșertului. În fața mea se înalță la cer cea mai înaltă clădire din lume: Burj Khalifa, o clădire fără prea multă utilitate practică sau simț estetic, înălțată pentru a gădila egoul unui emir. Brusc, simt nevoia să îmbrățișez un copac. Mă grăbesc spre apartament, îmi împachetez bagajele și plec spre aeroport.

Mereu am fost sceptică în ceea ce privește orașele artificiale în care standardele de viață sunt mari în timp ce respectul pentru ea e aproape inexistent. Cu cât cresc standardele de viață, cu atât ne înconjurăm într-un glob de oțel, ne îndepărtăm de simplitate, de conexiunea cu pământul, cu natura, stăm suspendați în aer, la câteva etaje, în apartamente în care nu ajunge muzica păsărilor și a vântului.

În Dubai șocul e atât de mare când intru într-o clădire în care aerul condiționat menține temperatura la 25 de grade încât mi se taie respirația. Deșertul de afară pare un film proiectat pe geamurile imense. Umanitatea parcă a dispărut cu totul, nu găsești pe nimeni pe stradă, totul se petrece în clădiri și mașini de lux, există mereu un zid între om și viață. Am fost uimită să descopăr legături puternice între oamenii